

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 24Co/163/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8317200535
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eliška Wagshalová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8317200535.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Elišky Wagshalovej a členov senátu JUDr. Antónie Kandravej a JUDr. Martina Barana, v spore žalobcu P. T., A.. XX.XX.XXXX, W. D. XXXX/X, XXX XX M., právne zastúpený advokátom Mgr. Ivan Chvostek, Štefánikova 17, 066 01 Humenné, proti žalovanej PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 7Csp/16/2017-45 zo dňa 26. júna 2017, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok vo vyhovujúcej časti a vo výroku o trovách konania.
- II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 531,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 531,- eur od 04.02.2017 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobu vo zvyšnej časti z a m i e t a.

Žalobcovi vo vzťahu k žalovanému p r i z n á v a náhradu trov konania v plnom rozsahu.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 261 ods. 6 písm. d), § 497 zákona č. 513/1991 Z. z. Obchodný zákonník platný a účinný v rozhodnom období, § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 ods. 3, § 8 ods. 3, 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1 až 3, 5, § 54 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník platný a účinný v rozhodnom období, § 3 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Zb. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť sumu 531,- Eur s prísl.. Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi stranami sporu bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje

do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto sú neplatné. Žalovaný je právnická osoba, ktorá v rámci predmetu svojho podnikania poskytuje spotrebiteľský úver a žalobca je spotrebiteľom, keďže je fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

4. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal tým, že či zmluva obsahuje všetky povinné náležitosti ustanovené zákonom č. 129/2010 Z. z.. Konštatoval, že údaj o konečnej splatnosti úveru v zmluve absentuje. Uvedený údaj slúži na rozlíšenie dokedy je dlžník povinný platiť zmluvné úroky a odkedy úroky z omeškania. Ďalej mal za preukázané, že v zmluve o úvere absentuje údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedený iba počet splátok a výška mesačnej splátky. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s uvedeným zákonným ustanovením. V zmluve absentuje aj ďalšia náležitosť v súvislosti s tam uvedenou RPMN, a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto RPMN. V predmetnej zmluve bola uvedená RPMN vo výške 25,43% pričom podľa prepočtu má byť správne uvedená sadzba 72,70%. Pri výpočte vychádzal súd prvej inštancie z výšky úveru 1.140,- Eur, výšky splátky úveru 62,31,- Eur, pri ich počte 42. Z daného vyplýva, že v zmluve je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, čo má za následok, že tento úver je bezúročný a bez poplatkov.

5. Pokiaľ sa jedná o nárok žalobcu na zaplatenie odplaty za služby v zmysle dohody o poskytovaní služieb zo dňa 17.09.2014, súd je toho názoru, že žalobca nemal nárok na zaplatenie takto dojednanej odplaty. Dohoda o poskytovaní služieb je typickou formulárovou zmluvou, ktorú uzatvorili strana sporu, a to žalovaný ako dodávateľ a žalobca ako spotrebiteľ. Jedná sa o služby, ktoré sú viazané na poskytnutý úver. Uviedol, že je toho názoru, že tzv. dohoda o poskytovaní služieb bola len umelo vytvorená ako samostatná zmluva, aj keď je nadväzujúca na príslušnú úverovú zmluvu. V skutočnosti je však potrebné vnímať ju ako súčasť úverovej zmluvy. Jedná sa iba o doplnkovú službu ktorá mala byť poskytovaná zo strany žalovaného, a to v priamej súvislosti s poskytnutým úverom. Pre úplnosť uviedol že na absolútnu neplatnosť právnych úkonov prihliada z úradnej moci. Žalovanému vznikol iba nárok na vrátenie finančných prostriedkov, ktoré boli z jeho strany žalobcovi poskytnuté, a to vo výške 1.026,- Eur. Doposiaľ však žalobca žalovanému zaplatil už sumu 1.557,- Eur a strane žalovaného tak vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 531,- Eur. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 531,- Eur je dôvodný a preto zaviazal žalovaného túto sumu vydať žalobcovi. Žalovaný sa s plnením peňažného záväzku dostal do omeškania, a to preukázateľne dňom nasledujúcim po doručení žaloby, keď žaloba bola žalovanému doručená dňa 03.02.2017, pričom až doručenie žaloby považoval súd za kvalifikovanú výzvu na vrátenie sumy 531,- Eur, nakoľko nemal preukázané kedy a akou formou sa žalobca skôr, teda pred podaním žaloby svojho nároku domáhal voči žalovanému. K uvedenému dňu výška zákonných úrokov z omeškania bol vo výške 5% ročne a súd preto žalovaného zaviazal aj na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 531,- Eur odo dňa 04.02.2017 do zaplatenia, iba v tejto časti považoval nárok žalobcu na zaplatenie príslušenstva za dôvodný a vo zvyšnej časti žalobu pokiaľ sa jedná o nárok na úrok z omeškania preto ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že v danej právnej veci súd žalobe vyhovel iba v nepatrnej časti, pokiaľ sa jedná o príslušenstvo uplatneného nároku a preto súd žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania. O výške trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to v celom rozsahu. Odvolanie právne odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o rozpisovaní splátky porušuje povinnosť súdu členského štátu EÚ vykladať a aplikovať vlastné, vnútroštátne právo v súlade s právnym poriadkom Európskej únie. Uviedol, že ani Smernica 2008/4/ES a ani vnútroštátne právo nezakotvujú žiadne právo na rozpis na splátky v zmluve. Spotrebiteľ má možnosť vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku, čo zodpovedá jeho právu vyplývajúcejmu z článku 10 ods. 2 písm. i) smernice. Namietal, že ani konštrukcia zákona č. 129/2010 Z. z. nie je založený na tom, že sa upravuje právo spotrebiteľa na rozpis splátok priamo v zmluve. Ak zákonodarca chcel výslovne formulovať niektorú náležitosť uvedenú v zmluve ako právo spotrebiteľa, potom to výslovne uviedol. Tvrdil, že preto nepriamy účinok smernice vylúčený nie

je. Uviedol, že Súdny dvor EÚ nepodáva výklad k hypotetickým otázkam a ani nezaujíma hypotetické, akademické či dokonca nepoužiteľné závery v rozsudkoch. Z uvedeného uhla pohľadu preto nie je možné rozsudok C-42/15 odmietiť s tvrdeniami o lámaní vnútroštátneho práva či priamom účinku. Namietal, že súd prvej inštancie sa ani len „nepokúsil“, nevyhodnotil ho ani z pohľadu účinku, ktoré však v prejednávanej veci nemá vecné opodstatnenie. Namietal, že argumentácia o výklade „contra legem“ je vo svojej podstate porušením povinnosti súdu členského štátu rešpektovať unijné právo. Vo vzťahu k tomu, že úver je bezúročný a bez poplatkov a že zmluva neobsahuje predpoklady pre výpočet RPMN uviedol, že vo vyjadrení k podanej žalobe uviedol, že uzavretá zmluva o revolvingovom úvere je tvorená aj zmluvnými dojednaniami a oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkov- Nič u uvedeného súd prvej inštancie neprihliadal a ani neuviedol dôvod svojho postupu. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby dovolací súd zmenil rozsudok v napadnutom rozsahu a žalobu zamietol, alebo aby ho zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní a náhradu iných trov odvolacieho konania.

7. Žalobca sa k podanému odvolaniu vyjadril tak, že súd správne zistil a vyhodnotil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil. Uviedol, že v SR platí princíp písaného práva; na základe uvedeného ani rozhodnutie ESD nemajú subsidiárny právny účinok na právny poriadok SR v tom zmysle, že ním alebo prostredníctvom neho majú medzery v platnom právnom poriadku SR, a tým menej tam, kde je právo dané výslovnou právnou úpravou. Záverom uviedol, že súkromné právo členského štátu ak sa neprieči právu EÚ, je oprávnený vykladať iba národný súd, ktorý vychádza z platnej právnej úpravy, ktorá je v danej veci zakotvená v zákone o spotrebiteľských úveroch a v Občianskom zákonníku. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil žalobou napadnutý rozsudok ako vecne správny a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

8. Žalovaný sa k podanému vyjadreniu vyjadril tak, že žalobca vo svojom vyjadrení neuviedol žiadne ďalšie k meritu veci relevantné okolnosti, ktorými by odôvodnil oprávnenosť ním uplatňovaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Namietal relevantnosť argumentácie žalobcu o tom, že ani rozhodnutie ESD nemá subsidiárny právny účinok a právny poriadok SR v tom zmysle, že ním alebo prostredníctvom neho majú vyplíňať medzery v platnom právnom poriadku SR. Uviedol, že žiadny zákon platný a účinný v Slovenskej republike a rovnako ani žiaden predpis únijného práva (t.j. najmä Smernica 2008/48/ES) neurčuje rozdelenie na splátky. Smernica predstavuje sekundárny akt únijného práva, ktorý je typický tým, že vo svojej podstate zaväzuje len členský štát povinnosťou prijať právnu úpravu. Z judikatúry Súdneho dvora EÚ sa vyvodzuje a všeobecne uznáva princíp nepriameho účinku smernice spočívajúci v tom, že pochybenie štátu pri implementácii smernice sa rieši tzv. súladným (eurokonformným) výkladom. Podotkol, že konanie vo veci C-42/15 nebolo konaním o porušení členského štátu implementovať smernicu. Išlo o konanie smerujúce k tomu, ako vykladať právny poriadok. Uviedol, že nesúhlasí s vyjadrením žalobcu v celom rozsahu a trvá na tom, že postup a rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za nezákonné a nesprávne, pričom vzhľadom na skutočnosti uvedené v odvolaní je zrejmé, že je daný zákonný dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku. V ostatnom sa pridrižava svojich doterajších písomných podaní a na podanom odvolaní trvá v celom rozsahu a žiada, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a žalobu zamietol.

9. Žalobca sa k vyjadreniu žalovanej vyjadril tak, že poukázal na čl. 249 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva a uviedol, že nie všetky pramene komunitárneho práva sú priamo účinné. Smernice môžu mať priamy účinok, pokiaľ spĺňajú kritériá stanovené Európskym súdnym dvorom. Poukázal na rozhodnutie vo veci 23/62 Van Gend en Loos a rozhodnutie 152/84 vo veci Marshall a na odôvodnenia krajských súdov.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 C.s.p., preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolací súd si osvojuje odôvodnenie súdu prvej inštancie v celom rozsahu a na potvrdenie správnosti rozsudku a v súvislosti s odvolacími dôvodmi dopĺňa nasledovné:

11. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych

zisteníach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

12. Podľa ustanovenia § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy, Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

13. Podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

14. Podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzatvorenia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

15. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník uzatvorili Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500080077, ktorá bola žalobcom podpísaná dňa 12.09.2014 a žalovaným dňa 17.09.2014. Uvedená zmluva bola uzatvorená na základe Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, na základe ktorej bol žalobcovi ako dlžníkovi schválený revolvingový úver vo výške 1.140,- Eur. Žalobca ako dlžník sa zaviazal vrátiť celkovú čiastku vo výške 1.627,68,- Eur, a to v 42. mesačných splátkach vo výške 36,04,- Eur. V Zmluve o revolvingovom úvere bol ďalej uvedený informatívny údaj o mesačnej platbe (mesačná splátka spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb) vo výške 62,31,- Eur, RPMN za úver vo výške 25,43%, ročná úroková sadzba úveru vo výške 18,07%, priemerná RPMN úveru vo výške 44,06%, poskytnutá čiastka revolvingu bola vo výške 1.140,- Eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť bola vo výške 1.627,-68,- Eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu bola uvedená vo výške 25,43%, ročná úroková sadzba revolvingu bola uvedená vo výške 18,07%, ročná úroková sadzba z úrokov z omeškania vo výške 5,05% a poplatok za poskytnutie revolvingu vo výške 114,- Eur. Dňa 17.09.2014 bolo žalovaným vydané Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500080077. V ten istý deň ako Zmluva o revolvingovom úvere bola medzi žalobcom a žalovaným uzavretá aj Dohoda o poskytovaní služieb podľa ust. § 51 Občianskeho zákonníka (ďalej len „Dohoda“). Predmetom Dohody bolo upravenie podmienok poskytovania dohodnutých služieb k uzavretej Zmluve o revolvingovom úvere. Dňa 17.09.2014 bol žalovaným ako veriteľom vydaný na samostatnom tlačive splátkový kalendár. V ten istý deň ako Zmluva o revolvingovom úvere a Dohoda bola uzavretá aj rozhodcovská zmluva č. 8500080077, predmetom ktorej bolo, že akékoľvek spory, nezrovnalosti alebo nároky vzniknuté medzi zmluvnými stranami budú rozhodované niektorým z uvedených rozhodcovských súdov, pričom výber bude ponechaný na zmluvnej strane, ktorá bude žalobný návrh podávať. Z priloženého printscreenu z Internet bankingu žalobcu vyplýva, že ku dátumu zúčtovania dňa 18.09.2014 uhradil žalovanému sumu vo výške 1.026,- Eur.

16. Súd prvej inštancie správne posúdil predmetný vzťah ako vzťah uzavretý medzi dodávateľom (žalovaný) a spotrebiteľom (žalobca) ako vzťah spotrebiteľský. Na uvedený vzťah správne aplikoval ustanovenia príslušných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, ktoré majú aplikačnú prednosť pre inými ustanoveniami vzťahujúcimi sa na predmetné vzťahy medzi veriteľom (dodávateľom) a dlžníkom (spotrebiteľom).

17. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Zmluva o úvere zo dňa 17.09.2014 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným túto charakteristiku spĺňa. Žalovaný má v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov a v priebehu konania nebolo žalovaným preukázané, aby úver poskytol žalobcovi za účelom výkonu obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. S prihladnutím na

možný výskyt zastierania skutočného účelu uzatvorenia zmluvy má v prípade pochybnosti dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ. Existujúce pochybnosti treba odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, čo znamená, že nespotebiteľský charakter musí byť preukázaný bezpečne spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti.

18. Správny je záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebitelských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“) v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy vyžadovalo rozčlenenie dohodnutej splátky na jednotlivé zložky, teda na istinu, úroky a poplatky. Nesplnenie tejto povinnosti malo za následok, že úver sa v súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy považoval za bezúročný a bez poplatkov.

19. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebitelskom úvere v čl. 22 zaviedla úplnú harmonizáciu svojich ustanovení spočívajúcu v tom, že členské štáty pri implementácii smernice nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa od ustanovení smernice odchyľujú.

20. Podľa čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Smernica je mäkkším právnym nástrojom ako nariadenie, pretože umožňuje zladenie požiadavky na jednotu únieového práva s vôľou zachovať rozmanitosť národných úprav. Smernica sa ako právny predpis často používa napr. v oblasti vnútorného trhu, kde existujú podstatné rozdiely medzi úpravami jednotlivých členských štátov, aby sa umožnilo ich postupné zjednotenie. Smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým osobám. Ustanovenia smernice musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou v podobe všeobecného záväzného právneho predpisu a s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia požiadavky právnej istoty. Až kým smernica nie je správne prebratá do vnútroštátneho práva dotknuté subjekty nemajú možnosť poznať rozsah svojich práv. Na tento stav právnej neistoty nemá vplyv ani prípadný rozsudok Súdneho dvora o nesplnení transpozície povinnosti členského štátu alebo rozsudok Súdneho dvora, ktorým bol určitým ustanoveniam tejto smernice priznaný priamy účinok. Až momentom správnej transpozície smernice nastáva právna istota, kedy fyzické a právnické osoby už musia poznať svoje práva vyplývajúce zo smernice a možno od nich požadovať, aby si uplatnili svoje práva. Ustanovenia smernice majú priamy účinok len vtedy, ak sú súčasne splnené nasledujúce podmienky a to, že uplynula transpozíčná lehota smernice, smernica nie je správne transponovaná alebo nie je zabezpečená jej úplná účinnosť, ustanovenie smernice zakladajúce právo pre jednotlivca alebo povinnosť pre členský štát musí byť dostatočne jasné, presné a nepodmienené a priama aplikácia nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, alebo založenie resp. sprísnenie trestnej zodpovednosti tých, ktorí sa dopustia porušenia jej ustanovení. To znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektmi. Je logické, že ak si členský štát nesplnil svoju povinnosť a netransponoval smernicu správne alebo načas, nemôžu dôsledky tohto protiprávneho konania štátu znášať fyzické alebo právnické osoby a preto im nemôže byť uložená na základe neprebratej, resp. nesprávne prebratej smernice žiadna povinnosť.

21. Pre všetky spotrebitelské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebitelskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebitelský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že smernica zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice zo zákona povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice. Z tohto rozhodnutia teda vyplýva, že Slovenská republika nesprávne transformovala do svojho právneho poriadku smernicu 2008/48, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebitelskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

22. Požiadavka smernice k otázke členenia splátok je tak jasná a zreteľná, že zo slovného spojenia smernice „výška, počet a frekvencia splátok spotrebiteľa“ absolútne žiadnym výkladom nie je možné vyvodiť požiadavku, aby zmluva uvádzala splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Preto Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-42/15 správne rozhodol, že smernica takéto členenie nepožaduje.

23. Požiadavka zákona je však od požiadavky smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“. K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej samá toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

24. Podobne ako súd prvej inštancie, aj odvolací súd konštatuje, že zo Zmluvy o revolvingovom úvere v spojení so Zmluvnými dojednaniami zmluvy o revolvingovom úvere nie je možné zistiť termín konečnej splatnosti úveru. Oznámenie o schválení úveru, na ktoré poukazuje žalovaný, a v ktorom je uvedený termín splatnosti prvej splátky - 01.11.2014 a poslednej splátky - 01.04.2018 bolo vyhotovené dňa 17.09.2014, t.j. v deň podpisu zmluvy žalovaným. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca podpísal zmluvu dňa 12.09.2014, t.j. skôr, odvolací súd konštatuje, že v čase kedy žalobca zmluvu podpisoval nemal vedomosť o tom, ako je stanovená splatnosť prvej a poslednej splátky úveru. Údaj o termíne splatnosti prvej splátky, z ktorého by v spojení s údajom o tom, že úver má byť splatený v 42 mesačných splátkach bolo možné vyvodiť termín konečnej splatnosti úveru a konkrétne termíny následných splátok sú uvedené len v Oznámení o schválení revolvingového úveru, nijako nevyplývajú zo samotnej zmluvy resp. Zmluvných dojednaní. Nie je zrejmé, kedy sa Oznámenie o schválení revolvingového úveru reálne dostalo do dispozičnej sféry žalobcu, žalovaný nepreukázal, že by žalobca vyjadril s predmetným Oznámením súhlas a toto na znak súhlasu podpísal. Za splnenie povinnosti uviesť údaj o konečnej splatnosti úveru, termínoch splátok v zmluve o úvere je možné považovať len prípad, kedy má spotrebiteľ vedomosť o údajoch uvedených v ust. § 9 ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa v čase, kedy zmluvu na znak súhlasu podpisuje a vyjadruje vôľu byť ňou viazaný.

25. Za daného stavu sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o absencii údaja o konečnej splatnosti úveru a údaja o termínoch splátok v zmluve o úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) a k) Zákona o ochrane spotrebiteľa, čo má s poukazom na ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

26. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 C.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

27. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 396 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p.. Keďže žalovaný v odvolacom konaní nebol úspešný, odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi v plnom rozsahu.

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).